

# ГАБРИЕЛ БЕРМУДЕС КАСТИЛЬО ВЪПРОС НА ВЪЗМОЖНОСТИ

Превод от испански: [Неизвестен], 1983

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Когато Мендоса отвори вратата, стори му се, че никой не седи в огромното кожено кресло зад бюрото в дъното на стаята. После реши, че това вероятно се е дължало на мигновеното заслепяване, предизвикано от нервното му състояние, защото веднага видя, че в креслото се е разположила висока руса красавица, чиято коса имаше цвета на тъмен мед, а чертите на лицето ѝ бяха като на телевизионна знаменитост.

— Влезте, моля — подкани го младата жена. — Влезте и седнете.

Мендоса усети типичния сърбеж в края на пръстите (също както когато взимаше колодата карти, преди да ги раздаде) и седна в едно от креслата, наредени пред голямото бюро от слонова кост.

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо, мистър...?

— Мендоса. Казвам се Мендоса, мис...

— Радвам се да се запозная с вас. Аз съм мис Холистър, на вашите услуги.

— Казаха ми — измърмори тихо Мендоса, — че вие можете да...

— Възможности.

— Нещо такова.

— Дошли сте където трябва. Какво ще кажете, да пийнем нещо, мистър Мендоса?

— Да, благодаря. Каквото и да е — отвърна Мендоса, като започваше да се чувства по-спокоен. — Да си призная, имам нужда да пийна нещо.

— Коктейл „Каликсто“?

— Чудесно, и за мен същото.

Мендоса с труд откъсна поглед от светлокафявата кожа и сините очи на младата жена, за да огледа внимателно стаята. Освен разкошното бюро, може би от изкуствена слонова кост, скулптирано от зъбите на изчезналия теранозавър от Титан, обстановката беше напълно функционална. Две кресла срещу бюрото; голямо кресло, заето от мис Холистър, и полужив шкаф-картотека в ъгъла. Единственият прозорец гледаше към голата повърхност на Титан, виждаше се и гигантската планета Сатурн с острия ръб на пръстените си, обърнат както винаги към спътника.

Дългата ръка на мис Холистър постави пред него чаша от червен кристал със спирална форма, пълна със студена течност.

— Много вкусно — похвали я мистър Мендоса, след като отпи.  
— Аз...

— Имате нужда от пари.

— Искам да кажа... Какво...

— Може би ще е по-добре, преди да продължим, да ви обясня нашата система. Аз съм представителка на една организация, чието задължение е да намира работа... организация, която се разпростира в известната вселена и в част от неизвестната. Работата, която предлагаме, е напълно законна, поне на планетите, където се извършва. Така че не е необходимо да говорите тихо, нито да си мислите, че трябва да се промъквате или криете. Нито дори Стрелците на закона от Автономната държава на Титан ще се опитат да заведат дело срещу нас...

— Стрелците са... — поде с въздишка Мендоса.

— Не ви искаме никакви обяснения, мистър Мендоса.

— Не. Все ми е едно. Знаете ли, имам предприятие за претопяване на отпадъчна стомана... съпруга — Мери, и две деца. Освен това съм неизлечим комарджия и вчера...

За няколко мига погледът на Мендоса се премрежи; прекара мазолестата си ръка по преждевременно посивелите коси.

— Вчера — продължи той с по-спокоен глас — загубих на комар всичко, което имах в банката — осемнадесет хиляди и петстотин кредитки. Загубих и последната от тях. Най-лошото е, че в по-голямата си част това бяха фондове на Автономната държава, за да претопя останките на няколко кораба. Знаете как постъпват Стрелците с всеки, присвоил държавни средства...

— Лоша работа, мистър Мендоса — рече мис Холистър с разбиращ жест.

— Споменаха ми за тази възможност... Смятате ли, че ще мога да получа осемнадесет хиляди и петстотин кредитки, и то скоро? Обещах, че никога повече няма да играя на комар; никога вече, колкото и да ме сърбят ръцете... Можете да ми вярвате, мис Холистър. Никога вече игра на карти, нито на зарове, нищо...

— Аз... — отвърна младата жена, като се изчерви леко, — аз не бива да се намесвам във вашите етични конфликти, мистър Мендоса. Мога само да ви дам необходимите сведения. Да, възможно е да

получите тази сума... Но внимавайте. Съсредоточете се, за да разберете какво ще ви кажа...

Малко поуспокоен, Мендоса помисли, че тялото на младата жена пълни очите, а черната ѝ рокля, обсипана със златни люспи, подчертаваше прелестите ѝ. Малко старомодна и консервативна, както и деколтето, което достигаше до пъпа ѝ; но си личеше, че е образована жена и от добро семейство.

— Нашето бюро получава искания да намира лица, които да се заемат с някои повече или по-малко опасни задачи. Индивидите могат да бъдат хора или от други видове и да работят, когато пожелаят, като спазват известни условия, зависещи от специфичната задача. Колкото по-опасна е работата, толкова по-високо се заплаща. Разбирате, нали?

— Струва ми се, че разбирам. Но какъв е рискът?

— Почти само един. Смърт... понякога сериозни наранявания, но това се случва рядко.

— Добре... — проточи замислено Мендоса. — Щом като няма друг изход! Ако не намеря парите и не отлея претопената стомана, Стрелците ще ме разбият на атоми.

— Не бих искала да ви принуждавам — рече мило младата жена. — Може би друг подход... заем от Земната банка, от приятел...

— О, не! Никой, съвсем никой! Вече опитах всичко. Не виждам никакъв друг изход. Но... това... мис Холистър... Налага ли се работата да се свърши предварително? Парите ми трябва още днес!

— Не се безпокойте, сър. Дори и да приемете една от нашите... възможности, която ще продължи, да кажем, цяла седмица, прехвърлянето става незабавно и се получава застой на времето.

Тя отново се изчерви леко и той разбра, че повтаря научена наизуст реплика.

— Добре. Сега разбирам — отвърна Мендоса. — Ще се върна тук за една десета от секундата, след като напусна, макар и да съм работил цял месец по задачата... където и да отида.

— Знаете ли нещо за пътуване във времето, мистър Мендоса? — попита го мис Холистър, като отвори възхитено красивите си сини очи.

— В моя занаят човек трябва да разбира от всичко — се похвали Мендоса. — Чудесно. Ако съм ви разбрал правилно, колкото по-опасно е, толкова повече са парите... Да видим. Каква работа можете да ми предложите?

Изглеждаше, сякаш от очите на младата жена ще рукнат сълзи.

— Съжалявам... Нямаме точни данни за всяка задача. Знаем само колко пари трябва да се платят и процента на риска...

Мендоса изпи последните капки от коктейла. По тялото му се разля приятна топлина. Изпитваше задоволство, че проблемът му ще бъде разрешен; беше в повишено настроение от високото алкохолно съдържание на коктейла („може би прекалено високо“, помисли той). Чувствуваше се и горд от явното възхищение на мис Холистър от неговата личност.

— Добре... — поде той с известно опасение. — Защо не ми предложите нещо евтино... лесничко, като за начало? Просто да разбера с какво се заемам, нали разбирате?

— Разбирам — отвърна тя. — Много кандидати постъпват по същия начин.

На Мендоса му се стори, че в изражението на лицето ѝ пролича известно безразличие, сякаш мислеше: „Толкова по-зле. Такъв мъжествен мъж, а дори не се осмелява...“ Тя действително мислеше така; беше готов да заложи слънчевата си пещ срещу камъче, че не греши.

— Ела тук, Лоренцо — повика мило мис Холистър.

Полуживият шкаф забръмча, прозя се и се приближи до бюрото, като изложи грозната си сивота наред с прекрасните черти на жената.

— Дай ми нещо с малки възможности, Лоренцо. Между десет и дванадесет хиляди.

— Няма — отвърна шкафът-картотека с груб глас.

— Тогава между дванадесет и петнадесет хиляди.

От шкафа се разнесе отвратителен звук, сякаш биеха някой пияница, докато повръщаше, и той изхвърли върху бюрото от слонова кост карта с позлатени краища.

— Нека погледнем — рече тя. — Вероятност — една на дванадесет хиляди триста и осемнадесет...

— Какво означава това?

— Че има една вероятност да загинете на всеки дванадесет хиляди, триста и осемнадесет да останете жив. Компенсацията за тази... хм... възможност е петдесет кредитки на ден. Когато казваме на ден, става дума за завършени дни. Ако се върнете в средата на деня, няма да получите нищо за този ден. Само пълни дни.

— Чудесно. Ще се наема... Да видим какво ще стане.

— Има едно условие. Или по-скоро две. Не ви се разрешава да се криете от тълпата или да хвърляте пари на земята. Ако го направите, няма да получите нищо.

— Какво означава всичко това?

— Не зная, мистър Мендоса. Така е написано в картата. Но на нас не ни обясняват нищо, нали ви предупредих. А сега трябва да сте сигурен, че разбирате какво се очаква от вас, ако приемете... тази възможност...

— Добре. Приемам. Да не се крия от тълпата и да не хвърлям пари? Съгласих се. О, слушайте! Два въпроса, мис Холистър... Трябва ли да ви се плаща нещо?

— Не сър. Ние получаваме комисионата от хората или организациите, които ползват нашите услуги; които търсят работна ръка... В този случай заплащането на петдесет кредитки на ден е чистата сума за вас.

— И нещо друго... Когато се уморя или ако ме хване страх, какво трябва да направя, за да се върна?

— Погледнете.

Мис Холистър поклати красивата си глава и му посочи една евтина пластмасова гривна с червено копче по средата.

— Поставете си я. Ето така. Когато искате да се върнете, само ще натиснете копчето... А сега, приемате ли работата?

— Да.

Мендоса нямаше време да види какво правят по бюрото ръцете на русата красавица. Той изчезна веднага; след две десети от секундата тя се появи отново. Първият звук, който издаде, беше продължителна въздишка на облекчение. Не се беше променил; само видът му беше уморен, имаше белег над лявото око и драскотина на дясната ръка, от която още капеше кръв.

— Сър! — възкликна тя и грабна новата чаша леден коктейл, която се бе появила върху бюрото. — Ужасно!

Този път в гласа ѝ ясно прозвуча презрение.

— Останахте само един ден... петдесет кредитки, мистър Мендоса. — Аристократичните ръце на младата жена оставиха една монета на бюрото до креслото, в което седеше мъжът.

— Не беше много опасно — рече той, след като остави празната чаша върху бюрото. — Знаете ли в какво се състоеше работата? Или не е позволено да ви се разправя?

— Не, съвсем не. Можете да говорите свободно.

— Едва се заех с... тази възможност и се намерих сред група зелени същества с нещо като кръстове на главите.

— Планетата Траскилискар — подхвърли тя.

— Същата. Бях един от тях и се оказа, че съм бирник... Всички се нахвърляха върху мен и викаха... Разбирате ли, в първия миг помислих, че искат да ме убият. Но се оказа, че не е така. Изглежда, тези същества траски... трасли... е, както и да се наричат, притежават някакви странни понятия. Гонеха ме, за да си платят данъците! Представяте ли си! Тогава разбрах защо са ограниченията; не можех да се крия или да хвърлям пари. Съвсем естествено. Но колко глупаво! Преследваха ме, тикаха парите в чантите, увесени на колана ми; грабежа разписките от ръцете ми... А, да, знаете ли какъв данък събирах?

— Не, мистър Мендоса.

— Данък върху тройна изневяра... тогава разбирах за какво става въпрос, но сега... не си спомням твърде добре. Беше ужасно, повярвайте ми... В далечината видях един друг бирник да пада, затрупан от данъкоплатци; нещастникът се изправи и продължи да събира данъците... Ужасно! Точно тогава се отвратих. Слушайте, мис Холистър, бих предпочел да се заема с друга, по-рискована задача, където да няма толкова много същества... Можем ли да опитаме?

— Както кажете... — този път в гласа на жената отново прозвуча възхищение; дори погледна мъжа, сякаш искаше да каже: „Вие наистина сте храбър човек...“ — Да видим, сър... между осем и десет хиляди...

— Малко повече, повечко — подхвърли Мендоса, като благодарение на коктейла, който току-що бе изпил, се чувствуваше господар на света. — Слушайте! Какво ми пречи да се заема с такава евтина... възможност и да издържа там няколко години, след като мога да се върна веднага?

— Ами... вашата възраст нараства... ще се върнете с няколко години по-стар..., а пък осемнадесет хиляди и петстотин кредитки

правят... хм... триста и шестдесет дни до петдесет... Ще ви бъде необходима цяла земна година... Но ако се интересувате...

— Не, не. Нещо по-бързо, дори и да е по-опасно. Мога да ви уверя, че вече не съм комарджия. Никога вече зарове, нито карти. Честна дума.

— Тогава... какво ще кажете за нещо между четири и пет хиляди?

— Съгласен.

— Лоренцо, нещо между четири и пет хиляди.

След като издаде звук, сякаш банциг реже покрита с месо кост, полуживият шкаф изхвърли нова карта.

— Погледнете това, мистър Мендоса. Вероятности: една срещу четири хиляди деветстотин и петнадесет... Вече знаете какво означава. Заплащане — двеста кредитки на ден. Ограничения: да мълчите и да не оставяте нито една врата неотворена. Не разбирам, но съм сигурна, че вие... Още един коктейл?

— Не. Предпочитам главата ми да не е замъглена. Хайде, мис, пратете ме там.

Също толкова бързо, както преди, той се озова в неочаквана обстановка. Пред него се простираше изпълнено с бурни облаци оловносиво небе. Валеше силен дъжд и мрачните висини се разкъсваха от внезапни яркосини светкавици. Стоеше върху палубата на някакъв кораб; поне така му се стори. Спомни си ограниченията и тръгна от едната му страна към другата.

Стигна до планшира и се наведе да види разпенената вода, която непрекъснато се блъскаше в отвесната оловносива стена. Понякога през мъглата дочуваше странни звуци, воя на сирена, басовото ръмжене на машини, които трептяха ритмично във вътрешността на кораба.

Той сякаш нямаше нито начало, нито край. Колкото и да се мъчеше, не можеше да открие носа или кърмата, където палубата логично би трябвало да свършва. Внезапно през мъглата се появи ръждясала метална врата с мокро блокиращо колело. Спомни си второто условие. „Не оставяй нито една врата неотворена.“ Независимо от причините, беше ясно, че ще трябва да ги отваря. Хвана колелото с ръце (установи, че не са точно ръце, а някакви покрити с рибени люспи топки с четири или пет остри издатини) и го завъртя.



Вратата се отвори със съскане и се показа желязна стълба, която водеше в дълбините на кораба. Не се случи нищо друго и той помисли, че с тази постъпка е изпълнил задължението си.

Продължи напред, като дочуваше през мъглата тъпия шум на вълните. От време на време високо над главата му виеше сирената — скрита сред сивия дим. Понякога се появяваха типични за кораб структури: боядисани в бяло кранове и мостчета на товарен кораб, бронирани кули с по две или три тежки оръдия на боен кораб... Нарядко изникваха люкове или метални структури с врати. Той изпълняваше задълженията си, отваряше ги — отначало внимателно и с опасения, но после все по-безгрижно.

Загуби всякакво чувство за време. Настъпи момент, когато се почувствува уморен, седна на палубата и облегна изтръпналия си гръб на една вентилационна шахта. Предположи, че му се полага известна почивка; беше логично, тъй като никой не можеше да издържи дълго без сън и храна. Когато се събуди, обстановката не беше променена; същата мрачна нощ, раздирана от светкавици, воя на сирената и потискащия шум на големите вълни, които се разбиваха в корпуса на безкрайния кораб. До него бяха оставени бутилка вода и пакет с някакво жълтеникаво вещество, което приличаше на сухари. Той пи вода и яде, почувствува се освежен и продължи пътя си.

Някъде отдалеч му се стори, че чува приглушени от разстоянието изстрели. Когато приближи, приглушеният оръдеен шум потъна сред гърмежите на тежки оръдия. Сред мъглата започнаха да проблясват червени светкавици. После забеляза дълга разпенена следа през сивата вода, насочена към кораба, и на стотина метра пред него се издигна колона от дим и пламъци, разнесе се раздиращ гръм...

Вляво от него имаше някаква сива стена и врата от полирано дърво с прозорец от дебело стъкло и месингова брава. Той я отвори и се наведе напред, за да види по-добре сражението, което се водеше наблизо, и това го спаси. Вратата го удари силно и го просна на палубата... отвътре плисна жълта течност, сякаш се бе разкъсала някаква дига... Ужасен, Мендоса с удивление се взря в кипящата течност — явно беше силно разяждаща киселина. Докато стоеше неподвижен, но обзет от ужас, видя как дървената обшивка почерня, металните части заизпускаха дим, а жълтата течност постепенно

намаля, но успя да прокара широка разрушителна пътека по корпуса на кораба. Звуковете от канонадата отслабнаха.

Дотогава той вървеше близо до планшира, който не се различаваше от тъмното море, и без да знае защо, го караше да се чувства по-сигурно. Но сега там се струпаха прекалено много опасности, затова той влезе навътре с надеждата да намери другата страна на кораба. Премина през нови структури, като от време на време отваряше някоя врата. Две от тях не му разкриха никаква явна опасност. Първата водеше в дълъг осветен коридор, който сякаш продължаваше до безкрайност, а втората се отваряше към тясно, зле осветено помещение, пълно със стари, ръждясали съоръжения.

— Намериха ли го? — чу той. — Намериха ли го?

Някаква сянка премина край него. Опита се да я спре, но ръката му се плъзна по влажната, лепкава кожа. Съществото изчезна в далечината, като непрекъснато повтаряше същите думи. Видя го да отваря една от вратите, които преди миг бе изследвал. Внезапно част от металната стена падна върху съществото и го смаза.

Отново спа, пи и се нахрани. На следващия ден една врата изригна срещу него огромна пламтяща струя и той успя да я избегне само благодарение на предпазните мерки, които вече взимаше. Мина покрай висок мостик, върху който призрачни същества използваха старомодни навигационни уреди и си приказваха беззвучно. Малко по малко започваше да разбира; трябваше да търси някого, който явно се криеше зад някоя от вратите...

Друга врата се опита да го сграбчи с железни клещи. Следващата му показва огромно пространство, в което бръмчаха гигантски машини и на периоди свързващите пръти и лостове им се завъртаха с шеметна бързина. Третата разтвори под краката му част от палубата. За щастие той успя да се залови за ръба на отвора и с доста мъка се измъкна на палубата, все още уплашен от гледката на горящите въглени в дълбините...

Понякога пътя му пресичаха други фантасмагорични същества, а той продължаваше да отваря врати... Тази нощ, когато отново му се доспа, той огледа за последен път бурното море, мрачните структури на кораба и гигантския комин наблизо, от който излиташе на кълба черен дим. После натисна червеното копче.

— Три пълни дни — каза мис Холистър. — Това прави шестстотин кредитки.

Тънката ръка с маникюр на ноктите постави до предишните монети една кафява и една синя банкнота. „Всичко шестстотин и петдесет кредитки — помисли си Мендоса. — Не са много.“

— Не стигнах до отсрещния планшир... — пошепна той.

— Моля.

— Не, нищо. Много ви благодаря.

На масата имаше нова чаша с коктейл, два пъти по-голяма от предишната. Мендоса я изпи на една глътка и усети да го обзема топлина от алкохола.

Жената го погледна с израз на съмнение.

— Ще продължим ли?

— Разбира се. Веднага... но бих предпочел работа за същата цена. Малко повече...

— По-опасна?

— С повече пари, ако разбирате какво искам да кажа.

— Естествено. Лоренцо, дай ми нещо между две хиляди и две хиляди и петстотин.

Полуживият шкаф изви като вълк и изплю нова карта.

— Да видим — рече тя, като хвърли студен поглед на Мендоса. — Вероятност — една на две хиляди и пет... Заплащане — петстотин кредитки на ден...

— Ограниченията? — попита Мендоса с вид, който сякаш искаше да покаже, че той вече ги знае.

— Три. Да не се сваля преподавателят, да не се бавите на едно място...

— Значи също като на кораба?

Тя го погледна изпитателно и в погледа ѝ се смесиха възхищение и съжаление.

— И да не се въртите в кръг.

— И така — да не се сваля преподавателят, каквото и да означава това, да не се въртя в кръг и да не се спирам... Запомних ги... Мога ли да получа още една чаша?

— Веднага, мистър Мендоса.

Тя се понадигна, за да му поднесе още един леден коктейл и Мендоса, вече леко пиян, оцени стройното ѝ тяло, покрито от

прилягащата по него материя с люспи.

— Не ви ли е страх? — подметна тя с прегракнал глас.

Видът ѝ подсказваше нещо чувствено... Мендоса се наклони да отговори с нещо като: „Това може да се тълкува по няколко начина.“ Но си спомни, че става въпрос за хиляди кредитки и докато шкафът сякаш го наблюдаваше и си бръмчеше, само каза:

— Разбира се, мис.

Стори му се, че е на голяма планета, която се въртеше бавно под тъмносиво кадифено небе. Беше покрита изцяло с гори, нямаше нито едно море, само сребърните ленти на няколко реки... После се озова седнал върху бетонна повърхност... Осъзна, че има четири дебели крака, стоманеносиви на цвят, които завършваха с няколко закръглени пръста от добре полирана кост... Върху гърба му с няколко каиша беше прикрепена метална кутия, вероятно преподавателят, а в ръката си, или както се наричаше крайникът му, държеше голяма пушка от блестящ метал...

От всички страни го обграждаше гора, а пред него имаше някаква врата с проблясваща синя стрелка върху трегера, сочеща към широка пътека, която пресичаше гората. Като взе решение, дължащо се на желанието да спечели пари и на коктейлите, Мендоса в новото си превъплъщение навлезе в гората.

Пет дни по-късно той вече бе разбрал напълно ясно защо клиентът плащаше по петстотин кредитки на ден. Той бавно си пробиваше път през гъстата джунгла от лиани и храсти, тъпчеше с дебелите си крака кафявата кал под ослепителната светлина на бялото слънце, което наподобяваше отвора на отражателна пещ. По гладката слонска кожа на съществото имаше драскотини и една плитка рана, от която непрекъснато сълзеше някаква червеникава течност.

Неизвестните клиенти бяха изнамерили ефикасна система да проучват планетата, като записват, изследват и проверяват различните опасности, които можеха да съществуват на нея. Крайната им цел беше да я заселят. Това му го обясни едно друго, подобно на него същество, което бе срещнал преди два дни, но положението и без това беше ясно като светлината от бялото слънце. При всеки нов проблем, при всяка нова преодоляна трудност преподавателят, закрепен върху гърба му, предаваше по няколко секунди. Явно беше, че изпраща подробни точни данни на някакъв далечен регистриращ център.

Отначало намери добре очертани пътеки, включително и малка постройка, в която да си почине. Не му доставяха никаква храна, което означаваше, че трябва да живее с каквото намери, като опитва плодовете по дърветата или месото на животните, които успее да убие. Опита някакви зелени стебла, дебели колкото човешка ръка. Оказаха се вкусни и питателни. После вкуси кръгъл син плод, който въпреки приятния вкус му причини силни стомашни болки и го принуди да повърне. Уби нещо, което приличаше на картонена кутия с цяло колело очи. От него потече отвратителна зеленикава каша... Не посмя да го опита, докато не видя едно друго същество да го яде, без никакви неприятни ефекти.

Естествено, беше възможно да се избягват някои неща. Например винаги да яде само доказано безопасни плодове и храни, да убива животни, които не му бяха причинили вредни последствия. Но не винаги можеше да го върши. Понякога гладът и жаждата му бяха толкова силни (може би изкуствено подсилвани), че биваше принуден да изяде първото нещо, което му попаднеше подръка, или да пие вода от кална локва, пълна с малки черни червеи. Утешаваше го мисълта, че всеки завършен ден представляваше още петстотин кредитки... Като взимаше предвид, че средната надница на квалифициран работник на Титан беше десет кредитки, не можеше да се оплаче.

От време на време си спомняше образа на мис Холистър. Странното беше, че тя взимаше формата на дебелокожо животно с четири сиви дебели крака и седем гърди със зелени пъпки... но въпреки това му се струваше много привлекателна. Понякога си обещаваеше, че никога вече няма да играе на комар, няма да вземе в ръка карти за игра или зарове.

Предишния ден другото слоноподобно същество, с което се бе сприятелил, загина, защото го разкъса един огромен цвят, който всеки би сметнал за безобиден. Когато мина покрай него, приятелят му бе залят от поток жълтеникава течност, изстреляна от свитите листа на цвета... Мендоса избяга, за да не чува агонизиращите стонове и викове на съществото, докато то се разтваряше в отвратителната магма.

Сега си пробиваше път през гъстата растителност на напълно неизследвана област, където нямаше никакви пътеки, нито малки постройки, в които да почива. Беше принуден да прекарва нощите на открито, като несъмнено го заплашваха хиляди опасности...

По това време имаше вълчи апетит и страхотна жажда. Но наоколо се виждаха само проклетите сини плодове и нямаше капка вода...

Спря. Току-що бе чул шум от счупено клонче и свикналият му с обстановката слух установи, че се движи някакво животно. Зачака с готовност да използва голямата си пушка.

Синьо-черен гуцер с шест паякоподобни крака прекоси полянката пред него. Изстрелът го повали, но шестте му крака продължиха да тичат отчаяно. Мендоса стреля отново, като този път се целеше в главата, и след още няколко конвулсии гуцерът застина неподвижен.

Мендоса не можа да се въздържи, нахвърли се върху животното, нарязва го на парчета с малкия ловджийски нож, който беше част от екипировката му. После накладе огън, докато предавателят на гърба му пречукваше безкрайно, и изпече няколко от най-подходящите парчета месо.

Задоволил глада си, макар все още измъчван от силна жажда, Мендоса седна до стеблото на едно ниско, разклонено дърво, чиито дълги около километър хоризонтални клони се простираха във всички посоки и гъмжаха от зеленикави животинки.

Обзе го лека дрямка и той разбра напълно ясно, че му се разрешава да почине, че това няма да попречи да получи надницата си и затова се отпусна. След малко дълбокото чувство на несигурност, което го бе обзело още от мига, когато се озова на планетата, надви дрямката и той се събуди напълно.

Точно навреме. Изключително дългите клони на ниското дърво бяха започнали бавно да се свеждат надолу и да образуват нещо като клетка около него. Скочи, втурна се и се опита да излезе от зелената клетка... Беше напразно, защото клоните се разполагаха така, че когато се опитваше да се промъкне между тях, залепваше като пеперуда за лепливата жива зелена мрежа. Опита се да се измъкне, като усещаше изгарянията по кожата си от киселината, която изпущаше дървото; дори стреля с пушката по клоните и дънера в опит да убие страхотното растение. Но нищо не стана. Канеше се да се откаже, когато си спомни за запалката — част от екипировката му. С усилие я извади от раницата на гърба си, запали я и засили до максимум пламъка. Постепенно успя да се приближи до зелените клони с насочен към тях бял пламък...

Клоните се отдръпнаха с леко пукане... Внезапно се видя освободен и се втурна през джунглата.

По-късно стигна до голямо езеро с яркосиня вода, пи от нея и уталожил изгарящата го жажда. Започваше да се свечерява и трябваше да намери място, защитено от дивите животни. Докато вървеше не забеляза следи по калната почва от други, подобни на него същества. Явно той единствен бе успял да стигне толкова далеч.

Беше настъпил пълен мрак, когато откри едно високо дърво с червеникаво стъбло, за което от миналия си опит знаеше, че не е нито опасно, нито месоядно. Изкачи се по него, като отново изпитваше болки от глад и жажда и се разположи върху един чатал. Беше се сетил да запази няколко парчета от печеното месо на гущера. Извади ги, но веднага ги хвърли на земята, защото видя, че са се превърнали в някаква жълтеникава каша с отвратителна миризма. Заспиваше на пресекулки, тресеше го, не му беше добре. Несъмнено странният вкус на синята вода се дължеше на високо съдържание на соли. Цялата нощ се буди и на дванадесет пъти го присвива стомахът, всеки път все по-болезнено.

На следващата сутрин се чувствуваше болен, отслабнал и сякаш всеки миг щеше да падне на земята. Дебелата му сивкава кожа сега беше посиняла, явно признак на някаква заразна болест. Предавателят на гърба му работеше непрекъснато, сякаш предаваше различните данни за състоянието на тялото му. Продължаваше да е жаден, но беше загубил напълно всякакъв апетит.

По пладнe се загуби сред тресавище от подвижни пясъци, в което — за щастие — потъна само до кръста. Но се наложи да се влачи из него няколко часа, изгарян от треска, като от време на време стреляше по странни на вид зверове, които се вираха в него от бреговете на тресавището. Бялото слънце напичаше от небето със заслепяваща сила и засилваше жаждата му... Отново бе настъпила нощ, когато успя да се измъкне от тресавището и случайно попадна на извор с кристално чиста вода, която изтичаше от една дупка в скалите. Пи продължително, без да спира и без да го е грижа дали течността е опасна или не. Но се оказа, че няма вреден ефект, тъй като не само се почувствува по-добре, но и треската му спадна... Предавателят прещрака на няколко пъти, съобщаваше координатите на извора и

химическия състав на водата — също както се бе задействувал преди заради тресавището от подвижни пясъци.

— Добре се подреждате за моя сметка, копилета — каза той на глас. — Добре! Добре!

Преди да се опита да поспи, се натъкна на храсталак от големите зелени аспержи, които се оказаха толкова полезни за него. Тези бяха малко по-различни; на върха си имаха нещо като жълта луковица. Въпреки това се опита да изяде едно растение и веднага го изхвърли със силни викове... Жълтите луковици се разпукваха и разливаха някаква силна киселина...

Завърши шестият му ден. Натисна червеното копче, без дори да се замисли.

Мис Холистър го изгледа съчувствено. Ръцете на Мендоса бяха покрити с драскотини, кожата му бе обгорена от слънцето и личеше, че го мори силна треска. На единия му крак имаше инфектирана рана, от която се разнасяше неприятна миризма, а изгорената от течността на зелените растения уста не успяваше да задоволи жаждата му.

— Шест дни — рече дамата — по петстотин кредитки... прави три хиляди. Събрахте общо три хиляди шестстотин и петдесет кредитки, мистър Мендоса.

— Жаден съм... — измърмори той. — Не, не коктейл, моля ви. Нещо, което утолява жаждата...

— Литагска бира... в нея няма алкохол.

На масата се появи голяма чаша литагска бира, увенчана с корона от бяла пяна. Мендоса отпи голяма глътка, продължи да пие, като спираше само за да си поеме дъх.

— Имате ли фотоаспирин?

— Да, мистър Мендоса. Убедена съм, че се нуждаете поне от две таблетки. Много тежко ли беше?

— Преизподня?

— Избягахте ли?

— Не.

Вече ставаше въпрос за личната му гордост. Нямаше да позволи да му се подиграват проклетите търгаши. Щеше да си прибере малкото пари, които бе спечелил. После можеха да вървят...

За първи път мис Холистър се надигна и се приближи до него. Наистина имаше разкошно тяло и откъде ли му бе хрумнало, че



гърдите ѝ са зелени? Що за луди мисли!

Наистина тялото ѝ беше превъзходно — дълги, стройни бедра в черни мрежести чорапи със златни нишки и изключително женствени крака в сребристобели обувки с висок ток.

— Не избягахте ли?

— Не.

Тя му подаде два фотоаспирина и седна върху облегалката на креслото му, опря топлото си тяло в неговото. Шкафът нададе лъвски рев.

— Затваряй си високоговорителя, Лоренцо. Не прави скандали.

— Какво му става? — попита Мендоса, докато двете таблетки започваха да му въздействуват.

— Ревнува... — отвърна тя, като сведе копринените си мигли и се изчерви — от... ами, знаете, мистър Мендоса. Той ми е любовник.

— Ей, не знаех...

— Да! Той разбира, че аз... хм... се вълнувам, когато мъжествен човек като вас приема... толкова опасни възможности.

— Ами, по дяволите, какви работи... — успя да избъбри той, без да знае какво да каже. Възбуждаше го топлината, която се излъчваше от стройното тяло на мис Холистър, и с голямо усилие успя да откъсне погледа си от деколтето ѝ, което разкриваше нейната нежна златиста кожа, но кредитките си бяха кредитки, „Титан ми е свидетел“, и както гласеше старият виц: „Всичко, което не е кредит, е дебит.“

Лоренцо обаче ръмжеше тихо и опитваше всички средства за съблазън, с които разполагаше. Непрекъснато излъчваше приятни аромати, като например на току-що извадена от фурната пуйка, опечена с различни подправки — картофи и сок от червени боровинки... вкуса на току-що откъснати ягоди, на сладки сочни пъпеши, срязани на две, предлагащи розовата си плът... джинджифил, мед, овесено брашно и захар (равни дози, да се разбие внимателно и да се пече пет минути в гореща фурна), ароматен карибски коктейл с ром и мента.

Но изглежда нищо не можеше да разколебае мис Холистър. Рубиненочервените ѝ устни бяха леко чувствено разтворени, а небесносините ѝ очи не можеха да се откъснат от изтощения Мендоса.

Той още в началото бе установил, че тя е културна жена от добро семейство. В противен случай...

— Е, мис — поде той, — моля ви, намерете ми нещо лесно и бързо. Така че да не се налага да се въртя като луд и да отварям врати, или да се влача из разни калища... Ако има нещо рисковано, което ще ми позволи да не се движа... ето какво би искал Мендоса...

— Да, да, сър — отвърна тя с глас, пропит от възхищение. — Лоренцо, мили. Нещо между нула и петстотин.

Лоренцо изрева като ранено животно и изплю една карта.

— Не, не това. Дай ми друга.

Лоренцо изстена, сякаш го деряха жив; уригна се, изплака и запроменя формата си, докато вместо картотечен шкаф се появи някаква кръстоска между кабина за изповед и крастава жаба. Но накрая изплю нова карта.

— Ето, мистър Мендоса... Как е малкото ви име?

— Иван.

— Моето име е толкова необикновено, че не бих искала да го знаете.

— Моля ви, кажете...

— Гарифалиа. Но близките ми ме наричат Гай... И вие можете така да ми викате, ако искате.

— Добре, Гай. Какво е това?

— Нещо лесно. Не би трябвало да ви го споменавам, но други хора го опитаха и ми разправиха някои неща... Не трябва да вършите нищо. Няма ограничения... Тук пише, че ако искате да развявате знамена сутрин, можете, но не е задължително. Вероятности — една на четиристотин и дванадесет... Плащане — две хиляди кредитки на ден. Ще се заемете ли, скъпи?

— Аха.

Треската все още го гореше, когато се озова върху една назъбена стена. До него няколко човекоподобни същества, но с рогови кръстове на главата и червеникава козина държах знаменца, протягаха ги към оранжевото небе и викаха възторжено. Някой тикна едно знаме в ръцете му и за миг, докато разбра какво става, той го размаха нагоре-надолу.

— Не, не така — упъти го съществото до него. — Трябва да го развявате.

— Но какво става?

— Нов ли сте?

— Да. Току-що дойдох.

— Ами огледайте се. Трябва да го развявате силно, патриотично... настрани, за да се вее във въздуха. Можете също да викате лозунги.

— Какви например?

— Ами... като... „Да живее Сфигорния!“, „Напред с робите на Никратор!“, а също „Ура, за три хиляди и дванадесетте!“

Известно време Мендоса викаше лозунгите и поразмахваше знамето. Започна да се уморява, когато церемонията, изглежда, приключи.

Докато вършеше безсмислената работа, той се оглеждаше наоколо. Назъбената стена беше висока почти сто метра, по ниската ѝ част минаваха далечни манифестации от подобни на него същества, придружени от парни коли, които изригваха черен и смрадлив дим. Въпреки разстоянието той достигаше до носа му. Когато настана време, съществата по стената оставиха знамената си в специални ниши и започнаха да се спускат по каменните стъпала.

Мендоса беше вече забелязал, че стената обгражда град, който — макар да не можеше да определи с точност размерите му — не беше особено голям. Но той забеляза, че сградите — всичките каменни и доста стари, бяха разположени по улици като окръжности около някакъв централен площад.

Спусна се по стъпалата, като се чувствуваше все по-зле, а съществото, което му бе дало знамето, го придружаваше и му помагаше всеки път, когато имаше възможност да се спъне.

— Не се ли чувствувате добре?

— Не, имам температура...

— Елате с мен. Ще ви помогна...

Тръгнаха по една странична улица, павирана с едри каменни плочи, а покрай древните сгради вървяха други същества. Макар очите му да бяха замъглени от треската, Мендоса видя, че зданията са построени в много стар стил, постройки, каквито биха могли да съществуват само в най-древните градове на Земята. Повечето бяха построени от кафяво-жълтеникави камъни, някои от тухли, но всичките имаха стръмни покриви, покрити с тънки плочи или керемиди, обрасли с мъх. На всички посоки стърчаха балкони, куполи, минарета и закрити тераси с прашни прозорци. По фасадите имаше

тъмни дървени греди и ниски врати; изобилствуваха каменните арки... Целият град излъчваше мирис на мухъл, сякаш беше невъобразимо стар.

Спътникът му спря пред вратата на една къща от червени тухли с прозорци от цветно стъкло сред готически арки. Четири високи тухлени комина се извисяваха към небето и от единия се проточваше тънка струйка дим...

— Тук живея — осведоми го спътникът му. — Можете да останете при мен. Казвам се Стринджиамор... а вие?

Мендоса усети, че езикът му е силно надебелен и не може да отговори. Започна да губи съзнание, спомняше си само, че неговият нов приятел му помогна да се спусне по някакви неравни стъпала, покрити с червеникави плочки и изтрити дървени ръбове, докато той се подпираше на черния дървен парапет, от който капеше влага. Покъсно му се стори, че го слагат да легне върху меко легло, покриват го с одеяла и някаква ръка с червеникава козина му поднася освежаваща напитка...

Последната мисъл, която му мина през главата, беше, че съществува неприятната възможност да загуби двете хиляди кредитки на ден заради заболяването си... После останаха само безкрайни червеникави облаци, главоболие и притеснение... От време на време някаква червена ръка му даваше да пие нещо и се опитваше да го храни с подсладени ястия... В сънищата му ту се появяваше, ту изчезваше мис Холистър с красив рогов кръст на главата и обилна червеникава козина по гърдите, която я правеше още по-привлекателна.

Един ден се събуди окончателно. Установи, че се чувства необичайно слаб, но че треската му е минала напълно. До него, върху малка, отвратителна на вид дървена масичка със скулптирани по нея голи същества без козина и израстъци по главата, както би било нормално, беше оставена чаша от зелен кристал, пълна с чиста вода. Не изпитваше силна жажда, но въпреки това пийна малко и се изправи в леглото. Беше ден, ако се съдеше по слабата светлина, която се промъкваше през цветните стъкла, а отдалече се дочуваха възторжените възгласи, които придружаваха размахването на знамена.

Поиска да стане, но бавно заспа отново.

Когато се събуди, съществото, наречено Стринджиамор, седеше до него и му подаде месингова табла, върху която имаше нещо като кълка от пиле с две стъпала, ако въобще съществуваше такова пиле с подобни размери. Миризмата му обаче беше апетитна, а високата чаша с млечнобяла течност, която придружаваше яденето, сякаш подканяше да я изпие. Мендоса започна да яде и пие, без да задава никакви въпроси и накрая се почувствува възстановен.

— От колко време съм тук?

— Една седмица — отговори домакинът му. В гласа му явно прозвуча страх.

— Предполагам, че съм загубил надниците...

Събеседникът му не отговори. Но след няколко мига, през които Мендоса го гледа заплашително, поклати отрицателно глава.

— Нима искате да кажете, че съм спечелил четиринадесет хиляди кредитки?

— Ако ви плащат толкова... да.

— А вие колко получавате в такъв случай?

— Двадесет и девет жълтици на ден по сегашен курс.

— Това ли е обикновената ви надница?

— Да.

Мендоса стана — чувствуваше се здрав като бик — и започна да облича дрехите си, които лежах в долния край на леглото. В продължение на цели пет земни минути стоя на покрития с мраморни плочи под, като се вглеждаше все по-напрегнато в Стринджиамор, а той сякаш се смаяваше под изпепеляващия му поглед. Постепенно, много бавно изражението на Мендоса се промени от недоверие към заплаха... и накрая той подскочи като пружина и сграбчи косматия врат на Стринджиамор.

— Слушай — викна той с режещ като бръснач глас. — Знаеш много добре, че никой не дава нещо за нищо. Ще ми кажеш какво става тук и защо полагаш толкова грижи за мен... иначе ще ти счупя врата.

Стринджиамор издаде няколко задавени звука и размаха ръце, за да го накара да разбере, че се задушават и че ако Мендоса не го поотпусне, няма да може нищо да обясни. Мендоса го пусна, но застана между него и вратата, за да не се опита да избяга.

— Разправяй! — нареди му той. — Какво става тук и каква е опасността?

— Това е градът на червея — отвърна Стринджиамор, като изтриваше сълзите, потекли от големите му прозрачни очи. — Съжалявам, но толкова ме е страх... Обещавам да не ви заблуждавам, но не ми причинявайте болка, да бъдат благословени три хиляди и дванадесетте!... Разбирате ли, ужасното проклятие на червея виси над кралство Харанаскар точно от две хиляди години... а градът, в който се намираме, е негово родно място и дом, о приятелю в болки и беди! Бях осъден на няколко дни пребиваване в това място на ужаса, защото в Харанаскар не ценят артистите и хората казват, че те били от други светове в галактиката... Извинете, че го казвам, но аз съм творец на пластични писания... и зная, че целомъдрените ви уши ще пламнат, след като чуят такова сквернословие...

Тъй като ушите на Мендоса въобще не почувствуваха нищо, той каза на чувствителния Стринджиамор да бъде по-кратък.

— Както желаете, благородни приятелю. Всъщност никой не знае как ужасният червей е дошъл в кралството, нито защо изисква такъв налог...

— Какъв налог?

— По един човешки живот всяка нощ, уважаеми приятелю. В средата на този недостоеен град ужасният червей на Харанаскар през деня спи вековния си сън... Ако не получи нощната си дажба човешки живот, той ще изскочи навън и ще опустоши кралството... Затова виновните в нечестни престъпления като вашия скромнен слуга ги изпращат тук, а хората, разправят, че били наемани и същества от други светове да живеят в това място на ужас и да се подлагат на риска да ги изяде червеят... Това е същността на проблема, достойни приятелю в бедата... Фаталната ни съдба е да стоим тук, докато изтече срокът на присъдата ни, а във вашия случай — на договора, и всяка вечер да се излагаме на риска да ни изяде ужасният червей.

Мендоса усети тръпки да го полазват по гърба.

— И колко са тук такива като нас?

— Около четиристотин, приятелю. Всякаква друга съдба, борба или бурно море, всякакви прекеждия са за предпочитане пред мълчаливото бдение през дългите нощи на Харанаскар, да чакаш червеят да се събуди от вечния си сън, да пропълзи злоещо по

усойните улици, да намъкне ужасяващата си муцуна в някоя къща и да нагълта обитателя ѝ.

Няколко секунди Мендоса запази спокойствие.

— Да, наистина — съгласи се той. — Тогава останалото е ясно, дяволите да те вземат! Когато си разбрал, че съм болен, си ме довел тук, така че ако отвратителният червей се появи... най-напред мен да глътне за вечеря...

— Точно това беше намерението ми, благородни покровителю... но ви моля да ми простите и да вземете предвид непреодолимия ми ужас и голямата ми слабост. Като творец на пластични писания аз съм човек с голяма чувствителност и силен страх... нека слабостта ми извини моя егоизъм, ако вашата щедрост позволи...

— Затваряй си устата, проклет да бъдеш!

Ударът с юмрук по брадичката на Стринджиамор подчерта възклицанието на Мендоса. Творецът се строполи на пода, а Мендоса въобще не му обърна повече внимание.

— Мога да ви уверя — поде артистът, като държеше лицето си с ръка, — че отвратителният червей няма да ви изяде... Можете да ми вярвате. Други станаха жертва на проклетия му търбух... а аз се грижих за вас с много усилия... храних ви, размахвах знаме вместо вас... простете ми, благородни повелителю на вселената! Закриляйте ме и ми помогнете! Вашите силни мускули...

— Къде е този червей, пуяк такъв!

— В средата на града, удивително създание от звездите... но не бива да го виждате, защото само един поглед към него предизвиква такъв ужас, че по-силни от вас същества са се връщали обезумели... И ви благодаря за необичайното име, с което ме назовахте, дума, неизвестна за мен, но тя несъмнено представлява неимоверна похвала на планетата, от която идвате и за която аз...

На Мендоса му дойде до гуша, той вдигна левия си крак и ритна силно твореца по главата, а той изрева, просна се на пода и от раната на челото му рукна лимоновожълта кръв.

В продължение на няколко минути Мендоса оглежда стаите, заемани от Стринджиамор. Леглото за Мендоса беше поставено в предната стая, така че ако гадният червей влезеше в жилището, веднага щеше да го намери. Имаше още една спалня за Стринджиамор и добре напълнен килер.

Мендоса остави неподвижното същество на собствената му съдба и излезе на улицата. Беше средата на следобеда и две слънца с цвета на човешка плът се спускаха бавно на запад сред хоризонтални слоеве сиви облаци. Някакви същества минаваха през квартала, като внимателно стъпваха по покритите с мъх плочи. Внезапен подтик го накара да спре едно от тях.

— Кажете ми нещо... защо трябва да развявате знамена горе на стената?

— Оставете ме на мира, четвърти син на аркане — отвърна съществото, явно уплашено. — Аз съм страхотен убиец и всявам ужас във всички! Оставете ме на мира!

— Или ще ми отговориш, или ще ти счупя врата — викна Мендоса, като го сграбчи за врата. — Казвай защо?

— Ходо! Ходо! — възкликна съществото и измъкна от дрехите си закривен нож. — Нито дума! За да изразим радостта си от принасяните на червея жертви... проклето животно... Ходо! Пусни ме, аркане! Резух твойта абер, коруба! Ходо! Нека фурните погълнат барите ти!

Може би промяната бе направила мускулите му много по-силни, защото беше ясно, че съществото с ножа и острия език е много уплашено. Но нямаше смисъл да го задържа повече и затова го пусна.

— Разкарай се, кръб — подвикна му Мендоса.

Постепенно криволичещите улици го отведоха към центъра на града. Няколко пъти той се спира, за да се възхищава на по-величествени сгради, които се появяваха пред него. Прекрасни колони, огромни балкони, стени, покрити с каменни контрафорси, криеха зад себе си запустяла празнота. Никой не се осмеляваше да живее толкова близо до ужасяващия червей... Изглеждаше напълно ясно, че всички се стремяха да се преместват в покрайнините, като вярваха, че така ще се отдалечат колкото е възможно повече от опасните среднощни посещения.

— Ходо!... — възкликна Мендоса, много развълнуван от тази мисъл.

Улиците завършваха до широк кръгъл площад, ограден с каменен парапет. Наоколо нямаше никой. Самотата беше пълна. Мендоса бавно се приближи до парапета, усети някакъв хлад и с трепет надзърна отвъд него.



Доця му се да изругае, но гласът му не го послуша. На петнадесетина метра дълбочина в кръгла яма, навит около себе си, лежеше отвратителният червей на Харанаскар. Опита се напразно да намери думи или образи, с които да го опише... Нямаше смисъл да се казва, че е съчленен от прешлени, че е лигав, че е отвратителен. Само поразяващият ума образ, който се запечата у него при погледа му към съществуването, като нещо действително живо, беше достатъчен. Той дори си затвори очите за миг, опита се да си го представи и когато ги отвори, пред тях изплува само бледа сянка на невероятното животно. Беше огромно, заемаше около двеста метра пространство, тялото му беше дебело колкото двама души... В допълнение притежаваше всичко неприятно и отвратително, което можеше да си представи човешкият ум: беше лигав, с отвратителен зелен цвят, покрит с жълтеникава четина по тъмночервените хитинови издутини, които се подаваха на чифтове по мръсния му гръб... на места имаше нокти и щипки като на насекомо и тънки рогца, полегнали назад, които потрепваха отвратително при всяко помръдване на животното.

Докато стоеше там, вдървен от ужас, лек вятър лъхна по лицето на Мендоса. Небето се бе оцветило в тъмновиолетово и сред засилващия се мрак заблестяха диамантите на неизвестни съзвездия... Няколко секунди Мендоса стоя спокойно, докато ужасяващ шум го извади от летаргията му... В средата на площада главата на червея на Харанаскар започна бавно да се издига към небето. Втрещен от ужас, Мендоса гледаше как в единия край на червея се разкри вертикална цепнатина, после я пресече хоризонтална цепка и се образува отворена уста с четири заострени устни, а вътрешността ѝ не се виждаше...

Мендоса изкрещя, извърна се, препъна се и побягна като полудял по същата улица, по която бе дошъл. Не срещна никого и както беше обзет от страх, през главата му мина мисъл, от която кръвта му се смръзна... Можеше ли дяволското изчадие да върви по следи? Защото, ако притежаваше тази дарба, неговите следи щяха да са най-пресните.

Стигна до жилището на Стринджиамор силно задъхан. Артистът все още лежеше проснат на пода, където го бе оставил Мендоса. Локвичката лимоновожълта кръв бе нараснала и съществуването дишаше тежко. Едва успя да види, че червеникавата му козина, която преди беше гладка и лъскава, сега стоеше настръхнала, вкоравена — сигурен признак, че Стринджиамор агонизира. Като усещаше студената пот да

се стича по челото му, Мендоса сграбчи артиста за раменете и го примъкна до вратата. После с биещо като парен чук сърце се скри в стаята на Стринджиамор, затвори вратата и натрупа до нея колкото може повече мебели.

Сгромоляса се върху покритото с коприна и кожи легло и се опита да успокои сърцето си. Почти успя, когато някакво съскане откъм улицата отново го хвърли в паника. Дори не се опита да погледне през прозореца; само от мисълта да види отново отвратителния червей на Харанаскар се ужаси и му се повдигна... Като се опитваше да не вдига никакъв шум, той се отправи към добре запасения килер на Стринджиамор и грабна една бутилка, в която, изглежда, имаше алкохолна напитка. Отпи — беше течна лава и не го ободри, а само го накара да се страхува още повече.

Стаята се изпълни със силна миризма на мускус, а върху готическите прозорци с цветни стъкла легна тъмна кръгла сянка. Мендоса извика, хвърли бутилката на пода и не разбра как се озова под леглото...

— Нито дума... — пошепна той със слаб глас. — Не ме взимай, кедейт!

От съседната стая се разнесоха смразяващи кръвта звуци. Нещо страхотно силно разбутваше нещата, дърпаше леглото, събаряше столове и с всеки изминал миг миризмата на мравки, бръмбари и влечуги ставаше все по-силна, докато Мендоса повърна малкото храна, която бе изял.

После се разнесе веднага прекъснат стон и звук на мъкнене. Нещо падна със силен шум по стълбите, докато други неща се плъзгаха по улицата и търкаха в стените покрити с черупки гърбове.

Мендоса достигна върха на ужаса и припадна.

Когато се събуди, навън беше светло. Поуспокоен, той разбута натрупаните пред вратата мебели и я отвори. Тялото на нещастния Стринджиамор не се виждаше никъде, но следите от лепливата слуз, които покриваха стените, мебелите и прага на входната врата, изясняваха много точно кой го беше отнесъл.

Загуби всякакво желание да развява знамена и да вика ура за Сфигорния, каквото или който и да беше той... Изчака, докато свърши осмият ден и когато небето отново започна да потъмнява, натисна червеното копче.

Внезапно усети да му натежава женското тяло, което седеше на колената му. Мис Холистър държеше в ръцете лицето му, излъчваше омайващ парфюм и го гледаше с поглед, от който би се разтопил камък дори. Порещо, картотечният шкаф, се криеше в ъгъла, стенеше и лееше големи червени сълзи.

— О, колко сте мил! — рече тя. — Какъв голям, велик, прекрасен мъж!

И тя го целуна. Мендоса, силно развълнуван, ѝ позволи да го направи, като си мислеше, че нямаше да го допусне, ако тя не беше интелигентна жена от добро семейство.

Накрая тя стана, като се червеше, а сините ѝ очи проблясваха към него като две звезди от първа величина. Ясно виждаше, че е възбудена, влюбена и готова да направи всичко за него...

— Осем дни — подхвърли тя — по две хиляди... шестнадесет хиляди, които, като се прибавят към предишната ви заработка, правят деветнадесет хиляди шестстотин и петдесет кредитки! О, мистър Мендоса, охо! Как можахте да издържите осем дни на такива ужаси? Поразена съм! Как успяхте?

— Само с малко кураж, мис Холистър... Повярвайте ми, не е трудно за истинския мъж.

— Вече имате всичко, което ви е необходимо, мистър Мендоса. Сигурно ще ни напуснете... нали?

— Разбира се — отвърна той, като погледна купчинката банкноти и монети, които мис Холистър бе оставила на масата. — И никога вече няма да играя на комар, обещах. Все пак... Между другото, просто от любопитство... имате ли нещо... по-трудно?

— Искате да кажете... по-добре заплатена възможност?

— Да. Просто от любопитство, нещо на разположение още сега.

— Разбира се... Ако искате, ще ви покажа нещо от най-доброто. Лоренцо, дай ми две към едно...

Лоренцо се заплака и се отдръпна още по в ъгъла, превърна се в сивкава топка.

— Продължава да ревнува. Ще трябва да го посплаша... Хайде, Лоренцо! Дай ми картата!

Стенанията, с които картотечният шкаф изплю новата карта, можеха да трогнат и скала.

— Вероятности — две към едно...

— Една вероятност за смърт към две...

— Не, не, мистър Мендоса. Обратното. Две вероятности да се умре срещу една да се оцелее... Ограничения — да не се движите. Заплащане — петдесет хиляди кредитки!

— На ден?

— На час, на завършен час, мистър Мендоса.

През главата му за миг преминаха хиляди мисли, които изтриха напълно образа на мис Холистър, разчорлена и излъчваща желание... Петдесет хиляди кредитки на час! Цяло богатство! Невероятна надница! Не, той не виждаше младата руса жена с примамващо полуотворена уста и излъчващи желание очи. Представяше си щастието, голяма къща на главната планета, личен космически кораб...

— Приемам — заяви той, без да мисли повече. — Или всичко, или нищо.

— Какво?

— Приемам... само за един час.

Намери се напълно гол с вдигнати ръце върху висока стръмна планина. Стоеше изправен на върха, а той беше широк колкото да стъпят краката му... Навсякъде около него страните на скалистата игла се спускаха стръмно в неизмерими дълбини, чието дъно не виждаше. Зави му се свят, но видя, че по други скални игли, които се простираха до хоризонта, стърчаха голи човешки същества като него, също с протегнати ръце и че хиляди електрически проводници минаваха на сантиметър от разперените им пръсти, ръцете, краката, сякаш някой е хвърлял ножове, за да очертае телата им...

Мозъкът и нервите му непрекъснато трептяха от постоянно издаваните от шефовете нареждания... Установи, че го използват като жив компютър, за да следят чрез нервната му система силата на тока, който протичаше по стотиците проводници. Разбра, че напрежението в тях е огромно и може да изгори човешкото тяло за една микросекунда... достатъчно щеше да бъде само част от кожата му да докосне един от медните проводници...

В далечината едно голо тяло избухна в буен бял пламък...

Мендоса усещаше как потта се стича по челото му и се опитваше да не мръдне нито един мускул, нито дори да поглежда надолу към страхотната пропаст. Но дълбините сякаш го привличаха, дърпаха го.

След осем минути и тридесет и две секунди показалецът му докосна един от най-дебелите проводници.

В бюрото на Титан мис Холистър чакаше напразно, а Лоренцо злобно се подхилваше в ъгъла си. Когато измина половин час, младата жена с въздишка постави деветнадесетте хиляди шестстотин и петдесет кредитки в плик, хвърли нехаен поглед към креслото, в което бе седял Мендоса, и скри парите.

Вратата се отвори.

Мис Холистър мигновено изчезна.

Влязлата дебела жена с ярък грим, рокля от пера и отрупани с гривни ръце огледа изненадано стаята. За миг ѝ се стори, че никой не седи в удобното кресло зад бюрото от слонова кост; после видя, че там се е разположил млад чернокос мъж с привлекателни очи.

— Моля, влезте — подкани я младият мъж с приятен баритон. — Седнете...

Жената седна в едно от креслата пред бюрото и втренчи гримираните си със синьо очи в красивия младеж.

— Ами, вижте какво — поде тя с доста дрезгав глас. — Казаха ми, че тук лесно можело да се спечели някоя пара. Ами, знаете ли... Оня ден пообърках нещо... Всъщност аз съм момиче за забавление. Забременях и ми разправят, че за да се оправдая, трябва да отида на Денеб, а това е скъпо, просто не знаете колко скъпо! Така че... сигурни ли сте, че има възможност...

— Възможности...

— Каквито и да са... Казвам се Крагса де Нар.

— А аз — подхвърли с очарователна усмивка — съм мистър Холистър. Какво ще кажете за един коктейл, мис де Нар?

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве  
17,18,19,20/1983 г.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.